

Küçük Çığ Yardımcısı

Yavuz DEMİRKIRAN

Küçük Çığ Yardımcısı

Yavuz DEMİRKİRAN

Karlı dağların yükseklerinde, rüzgârın çam ağaçları arasında şarkı söylediği yerde, Pip adında küçük bir keçi yaşırdı. Pip'in sırtında sıcak kahverengi lekeler olan yumuşak, krem beyazı tüyleri ve heyecanlandığında sallanan kabarık bir kuyruğu vardı. Büyükannesi ona küçük, kırmızı bir atkı örmüştü; atkı boynunda biraz bol duruyordu ve koştuğunda püskülü dans ederdi.

Pip, Kar Devriyesi'ni izlemeyi çok severdi. Her sabah keçi Marta, dağ sıçanı Bruno ve tavşan Finn patikalar boyunca yürür, tehlike olup olmadığını kontrol ederlerdi. Marta'nın üzerinde sarı kar tanesi rozetli kalın mavi bir yelek, Bruno'nun ise turuncu bir kaskı ve tahta bir düdüğü vardı. Pip onlara katılmayı çok isterdi. 'Bir gün,' diye fısıldadı, 'ben de bir yardımcı olacağım.'

Pip dikkatli olmayı çalışırdı. Karın nasıl parıldadığını, rüzgârın kar yığınlarını nasıl oluşturduğunu ve kayaların beyazlığın arasından nasıl görüldüğünü izlerdi. Her şeyi fark ederdi. 'İyi bir devriye üyesinin keskin gözleri olmalı,' derdi kendi kendine. Büyük, yuvarlak kehribar rengi gözleri hiçbir şeyi kaçırmazdı ve minik koyu renkli toynakları onu patikaların kenarlarında sessizce taşırdı.

Parlak bir sabah, Pip her zamankinden biraz daha yükseğe tırmandı. Karın tuhaf görüldüğü bir yamaca geldi—pürüzsüz ve beyaz, ama üzerinde örümcek ağıları gibi ince çatlaklar uzanıyordu. Pip başını yana eğdi. 'Bu hiç doğru görünmüyor,' diye mırıldandı. Daha yakından baktı. Çatlaklar derindi ve üstlerindeki kar minicik de olsa yer değiştiriyor gibiydi.

Pip'in kalbi hızlı hızlı çarptı. Çığları biliyordu—ağır karın nasıl kayıp patikaları kapatabileceğini. Marta'nın bunlardan bahsettiğini duymuştu. Ama bu yamaç devriyenin her zamanki güzergâhının dışındaydı. Fark ederler miydi? Pip bekledi, ama devriye durmadan geçip gitti. Ana yolu kontrol etmekle meşguldüler.

Pip kimseyi rahatsız etmek istemiyordu. Ama Marta'nın her zaman söylediğini hatırladı: 'Önlem almak, sonradan pişman olmaktan iyidir.' Bu yüzden derin bir nefes aldı, küçük göğsünü şişirdi ve küçük bacaklarının taşıyabildiği kadar hızlı koştu. Kırmızı atkısı arkasında dalgalanıyordu. Devriyeye çok uzağa gitmeden yetişmeliydi.

Onu ilk gören tavşan Finn oldu. Finn'in uçları gri uzun kulakları ve zıpladığında şingırdayan küçük gümüş bir çingırağı olan yeşil bir izci kuşağı vardı. 'Vay canına, Pip! Bu ne acele?' diye sordu bıyıkları seğirerek. Pip kayarak durdu, nefes nefeseydi. 'Çatlaklar! Yamacın üstünde! Büyük olanlar!' diye soludu. 'Lütfen, kontrol etmemiz gerek!'

Finn'in mavi gözleri kocaman açıldı. Marta ile Bruno'yu çağırmak için gümüş çingırağını çaldı. Marta uzun kıvrık boynuzları parlayarak yanlarına geldi. 'Neler oluyor?' diye sordu. Pip geldiği yönü işaret etti. 'Yukarıdaki karda çatlaklar var,' dedi. 'Bence bu tehlikeli olabilir.'

Marta Pip'in işaret ettiği yere baktı. Kaşlarını çattı. 'Orası her zamanki güzergâhımızın dışında,' dedi yavaşça. 'Ama bir bakabiliriz.' Dağ sıçanı Bruno paytak paytak yanlarına geldi, turuncu kaskı sallanıyordu. 'Çatlaklar mı dedin? Bakalım küçük adam ne bulmuş.' Pip'e dostça, dişleri görünen bir gülümseme verdi. 'Yolu göster, Pip!'

Yamaca vardıklarında herkes sustu. Çatlaklar Pip'in hatırladığından daha büyüktü. Yamaç boyunca zikzaklar çiziyorlardı ve üstlerindeki kar ağır ve kaymaya hazır görünüyordu. Marta çatlakları sakın, koyu gözleriyle inceledi. 'Haklısın, Pip,' dedi. 'Bu çok tehlikeli olabilir. Bu kar kayarsa aşağıdaki patikayı kapatabilir.'

Bruno dişlerinin arasından ıslık çaldı. 'İyi ki fark ettin, Pip!' Tahta düdüğünü çıkardı ve üç keskin ötüş çaldı—tehlike işareti. Finn patika boyunca uyarı bayrakları dikmek için koştu. Marta güçlü toynağını Pip'in omzuna koydu. 'İyi iş çıkardın,' dedi. 'Şimdi hızlı çalışmamız gerek.'

Ekip hemen harekete geçti. Bruno karı patikadan uzağa yönlendirmek için bir hendek kazdı, güçlü patileri hızla hareket ediyordu. Finn yolcuları uyarmak için parlak bayraklar dikti. Marta güvenli bir sınır işaretlemek için ipini kullandı. Pip kenarı işaretlemek için küçük taşlar taşıyarak yardım etti. Kırmızı atkısı bir ileri bir geri koşarken sallanıyordu, yardım etmeye hevesliydi.

İş zordu ama kimse şikâyet etmedi. Bruno moral yüksek tutmak için komik şakalar anlattı. 'Kar adam neden ceza yedi? Yokuş aşağı hız yaparken yakalanmış!' Herkes güldü. Pip ekibin bir parçası olmaktan gurur duydu. Küçük olsa da, onun dikkatli gözlemi her şeyi başlatmıştı.

Öğleden sonra yol kapatılmıştı ve herkes güvendeydi. Marta ekibi bir araya çağırdı. 'Pip,' dedi, 'bize dikkatli gözlemin ve hızlı düşünmenin günü kurtarabileceğini gösterdin. Sende bir devriye üyesinin kalbi var.' Pip'in gözleri parladı. 'Gerçekten mi?' diye fısıldadı. 'Gerçekten,' dedi Marta. 'Kar Devriyesi'ne hoş geldin, Pip.'

O akşam hayvanlar bir kutlama için toplandılar. Sıcak kakao ve taze ekmek vardı. Pip'in büyükannesi atkısını onun etrafına daha sıkı sardı. 'Seninle çok gurur duyuyorum,' dedi. Bruno düdüğünü flüt gibi çaldı ve Finn neşeye dans etti. Herkes dağı güvende tutmaya yardım eden küçük keçiye alkışladı.

Pip o gün öğrendi ki fark yaratmak için büyük olmanız gerekmez. Dikkatli gözlem ve ekip çalışması bütün bir topluluğu koruyabilir. Ve yıldızlar karlı zirvelerin üzerinde parıldarken Pip gülümsedi, en küçük yardımcının bile kahraman olabileceğini bilerek. 'Yarın,' diye düşündü, 'yamacı yine kontrol edeceğim—emin olmak için.'